

ΜΑΘΗΤΕΣ ΑΠ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΖΩΓΡΑΦΙΣΑΝ ΑΦΙΣΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΥΠΑΤΗΣ ΑΡΜΟΣΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΗΕ

Πολύχρωμα... μηνύματα κατά του ρατσισμού

«**Η** σωτήρ είναι ντροπή». «Είναι εύκολο να μιλάς κρυμμένος πίσω από το ρατσισμό σου», «Γκρεμίστε τα τείχη - Δώστε μας ελπίδα». Σκληρά λόγια και αλήθειες για το φαινόμενο του ρατσισμού στη χώρα μας ειπώθηκαν από παιδιά που πηγαίνουν ακόμη σχολείο. Μαθητές απ' όλη την Ελλάδα δημιούργησαν αφίσες με μηνύματα κατά του ρατσισμού, συμμετέχοντας στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Μαθητικής Δημιουργίας της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ.

Το γκρίζο του φόβου αλλά και οι πολύχρωμες πινελιές της αποδοχής και της αλληλεγγύης πρωτοστατούν στα έργα των μαθητών. Τυλάχιστον 200 σχολεία σε όλη τη χώρα δήλωσαν συμμετοχή στο διαγωνισμό. Τα 29 εξ' αυτών ξεχώρισαν για το έργο τους και βραβεύθηκαν από την Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ. Οι μαθητές είχαν τη χαρά να δουν τις αφίσες τους δίπλα σε έργα γνωστών Ελλήνων σκηνογράφων, που κατά καιρούς ασχολήθηκαν με το θλιβερό φαινόμενο που είναι σε εξέλιξη τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας.

Ενα από τα σχολεία που βραβεύθηκαν ήταν και το 2ο Δημοτικό Σχολείο Ν. Ορεστιάδας Εβρου. Μια αφίσα διαφορετική από τις άλλες, μια καθημερινότητα που βιώνουν οι κάτοικοι, η οποία δεν μπορεί να συγκριθεί με τα υπέροχα μέρη της Ελλάδας. Φωτογραφίες με πεταμένα ρούχα σε σπείρες, αλές και σιδηροδρομικές ράγες ήταν το μήνυμά που έστειλαν τα τρία 12χρονα κορίτσια που έλαβαν μέρος στο διαγωνισμό, η Σοφία, η Δήμητρα και η Μαρίνα. «Είχαμε κάνει μια εκδρομή με το σχολείο παλαιότερα σε περιοχές κοντά στα σύνορα. Αυτά τα ρούχα ανήκουν σε λαθρομετανάστες. Πρόκειται για λερωμένα και βρεγμένα ρούχα μετά από εβδομάδες που έχουν κάνει το ταξίδι τους για να φτάσουν στην Ελλάδα. Όταν αποφασίσαμε να λάβουμε μέρος στο διαγωνισμό είχαμε έτοιμο το υλικό μας. Θεωρήσαμε ότι αυτές οι φωτογραφίες είναι η δική μας απάντηση στο ρατσισμό», αναφέρει στον «Ε.Τ.» η Μαρίνα.

«Δεν σταματάς να είσαι ξένος, τουλάχιστον είσαι αποδεκτός», λέει ο Χατζά από το Ιράν.

ΕΛΠΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ
economy@e-typos.com

«Ν. Ορεστιάδα - Πύλη εισόδου στην Ευρώπη. Πύλη εισόδου στο όνειρο. Αλλάζουν χώρες. Αλλάζουν ρούχα. Αλλάζουν ζωές», αναρωτιούνται οι τρεις μαθήτριες στην αφίσα τους που ξεχώρισε και βραβεύτηκε στην κατηγορία των έργων της ΣΤ' Δημοτικού. «Έχουμε ακούσει όλοι για τις βίαιες ρατσιστικές επιθέσεις εναντίον των αλλοδαπών. Για εμάς όμως το θέμα των καταρακωμένων λαθρομεταναστών που φτάνουν στην Ορεστιάδα για να μπορέσουν μετά να μετακινηθούν σε άλλες πόλεις είναι καθημερινό. Δεν είναι μόνοι κάτοικοι, αλλά περαστικοί. Τους βλέπουμε με συμπόνια. Επειδή είμαστε απομακρυσμένη περιοχή και ως ένα βαθμό είμαστε κι εμείς στο περιθώριο από την Πολιτεία, δίνουμε μεγαλύτερη κατανόηση από τους κατοίκους των μεγάλων πόλεων που τους αντιμετωπίζουν ως παρείσακτους.

Τα 29 από τα 200 σχολεία που πήραν μέρος στον πανελλήνιο διαγωνισμό ξεχώρισαν για το έργο τους και βραβεύθηκαν

1ο Δημοτικό Ηγουμενίτσας.

2ο Δημοτικό Ορεστιάδας.

41ο Δημοτικό Θεσσαλονίκης.

35ο Δημοτικό Αθήνας.

Εκπαιδευτριά Μπακογιάννης Λάρισα.

3ο Δημοτικό Ρόδου.

Η Σοφία, η Δήμητρα και η Μαρίνα από το 2ο Δημοτικό Σχολείο Ορεστιάδας, με τη δασκάλα τους κ. Χρύσα Γιασελίδου.

Για εμάς δεν υπάρχει το φαινόμενο του ρατσισμού. Μόνο το φαινόμενο της εμπορίας. Της εκμετάλλευσης των ανθρώπων που οι διακινητές τους αντιμετωπίζουν ως αντικείμενα», εξηγεί στον «Ε.Τ.», η δασκάλα που συνόδευσε τα παιδιά στην Αθήνα, Χρύσα Γιασελίδου.

Κατά τη διάρκεια της βράβευσης, τιμήθηκαν στην εκδήλωση και ανήλικοι αιτούντες άσυλο, οι οποίοι φιλοξενούνται σε κέντρα υποδοχής. Ο Χατζά ήρθε στην Ελλάδα πριν από 4 χρόνια από το Ιράν. «Ήμουν 14 χρόνων τότε. Ήρθα με τα πόδια μέσω Τουρκίας. Ήμουν από τους τυχερούς, καθώς λίγους μήνες αργότερα έφτασα με δάσκαλο στον Ξενώνα Φιλοξενίας Ασυνοδευτων Ανηλίκων Αιτούντων Άσυλο στη Μακρινίτσα. Πλέον είμαι 18 χρόνων κι έχω φτιάξει τη ζωή μου σε αυτό τον τόπο. Δουλεύω, όποτε βρίσκω μεροκάματα, πάω σχολείο, έχω φίλους Έλληνες και ξένους. Θα ήθελα να ζήσω εδώ», τόνισε στον «Ε.Τ.».

Πώς ο ίδιος έχει αντιμετωπίσει το ρατσισμό; «Λεκτικά μόνο. Έχω ακούσει ιστορίες από την Αθήνα που με έχουν κάνει να ανατριχιάσω. Όμως στις μικρές πόλεις και χωριά δεν είναι έτσι. Πιο εύκολα δένεσαι με τους ανθρώπους. Δεν σταματάς να είσαι ξένος, τουλάχιστον είσαι αποδεκτός». ■